Зложили присягу колись
Три східних королі,
Щоб Джону Ячному Зерну
Не жити на землі.

Вони взяли його в поля
І приорали там —
І в борозні загинув Джон
На радість королям!

Та тільки травень надійшов
І гримнув перший грім,
Джон Ячне Зерно з глибу знов
Повстав на диво всім.

Під літнім подихом палким
Він виріс і зміцнів
І в стріли вбрався, щоб ніхто
Напасти не посмів.

Війнула осінь холодком —
Він висох і поблід
І сиву голову свою
Схилив у пил, як дід.

Щодня він старівся й слабів,
І знову навкруги
Зійшлися з задумом лихим
Жорстокі вороги.

Коліна гострим різаком
Перетяли йому,
Зв'язали міцно й повезли,
Як злодія, в тюрму.

На тік поклавши, узялись
Його киями бить,
І вішали перед дощем,
І торсали щомить.

У яму кинули його,
Водою повну вкрай,
І залишили Джона там
На муку і одчай.

І, витягши, на землю знов
Жбурнули, і, коли
Життя з'явилося у нім,
Знов бити почали.

Страшним вогнем його пекли
І катували знов;
А мельник всіх перевершив:
На пил його змолов.

Вони взяли всю кров його
Й пили навкруг стола —
Й що більш пили її, то більш
Веселість їх росла.

Джон Ячне Зерно був колись
Уславлений герой;
Бо хто скуштує кров його,
Стає одважним той.

Бо хто скуштує кров його,
Той горе забува —
І плачучи, веселий спів
Заводить удова.

Нехай же кожний піднесе
За Джона келих свій,
Щоб рід його не припинявсь
В Шотландії старій!